

50. szám.
Deczemb. 16-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Az erdélyi szász nemzethez.

Hallod — hallod, mi búsan kérd a lant
Az Oder, Elbe, Weser partinál:
,Was ist... was ist des Deutschen Vaterland...?'
S csak sírni tud — de választ nem talál!
Kétségbe ejt a puszta gondolat,
Mely kínosabb mint iga — rabbillincs:
Negyven milljó — negyven zászló alatt....
A nagy nemzetnek óh, hazája nincs!

Látod — látod a Rajna s Ill között,
A Maas, a Schelde, Mosel mentiben
A népet, melyhez egykor vér kötött?
Ma már nem ismer... nyelve idegen!....
Avagy tekints föl a Rigal öböl felé,
Hol Kurland, Livland jégmezőn terül;
Mely egykor istenét úgy tisztelé
Mint te — a nép, ma gyülöl és kerül....

Érzed — érzed te Belga ivadék
Az iszonyt, mely szíveden végig fut,
Midőn e hang belé lopózkodék,
S önnön ép családod eszedbe jut?...
Érzed, — óh érzed-e az éltető
Meleg sugárt, mely villámként hat át,
S a melytől forr a vér — a csontvelő,
Midőn elgondolod: hogy néked van hazád!?...
Velünk egyszerre pusztulhat csupán!

S hogyan? te volnál az a kis hitű:
— Minőt nem mutat fel semmi ország, —
Kinél többet nyom hitvány irtt betű
Mint a haza, e nagy szent valóság?
Miként ha volnál itt zsellér — lakos,
Ki bért fizet és szerződést újít:
Ha változik a képzelt birtokos,
S a kit le nem kötött még eskü, hit!....

Avagy hiszed a régi jós ígét,
Mit némely bölcsed tán ma is tanít:
Hogy néped állhatott, s idáig élt,
Okozta irtt malaszt és váraid?
Óh gondolj vissza csak!.... Mi lett volna
A bős kornak, mely szórt enyészetet,
S koronákat sujtott le a porba:
Szétszórni hangyafészkiidet!?...
Velünk egyszerre pusztulhat csupán!

S im, néped él és jólétben virúl,
Fölötte zúgtak el a századok;
Az édes ősi nyelv szól ajkiról,
Hit, erkölcs és szokás — bántatlanok.
De más talizmán volt a mentő pajzs:
Honszerelmünk, s vérünk száz csatán!....
A szent István honában bármi faj:
Velünk egyszerre pusztulhat csupán!

Š hol vannak váraid? — romok ma mind!
 S a pergamen azokra szemfedő . . .
 Nekünk is voltak büszke váraink,
 Ezekkel is úgy bánt el az idő . . .

Virad egy új, dicsőbb kor hajnala,
 A nagy jövődélésben él hitünk —
 Erősebb várunk lesz a szent haza:
 Ha rajta mind — egy szívvel! építettünk.

Sz—l K—ly.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Jól vagyunk mar! Csak hogy mink keten ideben vagyunk. Beirtak mar benünket lovardaba. Aj! de jo gondolat volt orszaggyülisi irodát lovardaba betenyi. Legalab megtanulja kipviselő, hogyan kel felültetnyi magunkat.

Csak mig ide talaltam izz, tartota szip ideig. Korelnök monta lakik ü szerbutcza 2-ik szam alata. A mint pitymalat, elindultam szerbutcza 2-ik szamot megkeresnyi, de mar meg izz viradt, még se nem ratalaltam. Lasankint megtelte ucza követekel, mind kerestek Nro 2-öt, és mind nem megtalaltak, így jartuk keltük ala izz fel izz, is nem tutuk szerb kirdist megoldanyi, pedig volt közöttünk mar szerb követ izz, de az se tudot maga uczajaban eligazonyi. Vigtire izz megtalaltunk szerbia masik feliben Korelnik lakasat. Dé hat minek nem monta Korelnik, hogy lakik tulso Szerbiaban, mink csak kerestük ütet mind inensö vojvodinaban.

Az alat, mig kerestük Korelnikot, elmente hazulrul, mentünk kredentionalisal muzeum nagy kapuhoz, onan eligazitotak kis kapuhoz, kis kapuból felkülték hatulso gradicsra, hatulso gradicsrul lekültik lovaglo intizetbe, otan talaltunk első kapuban egy réz lovat. Ez nem az a lo, kire

mi fel fogunk ülnyi, bementünk masodik kapuba, ot alta becsületes nimet; kirdezte: akarjuk megtanzoltatnyi benünket. Ez nem az a nimet, a ki meg fogja tanzoltatnyi magunkat.

Mentünk harmadik kapuba; az volt istalo; mar iten legjob akarát melete sem kereshetek irodalmat, a hol benünket registraljak.

Vigtire egy gradics mögöte, egy lebuja alata, egy alvany fölöte beleestünk viletlenül orszaggyülisi irodaba. Akor aztan örültünk nagyon.

Most mar asentalva vagyunk. Jövö hiten fogjak benünket vizitalnyi, hogy ki megüti katonamirtiket.

Is a kire aztan kimondanak, hogy „tauglik,“ azt azutand jégeső se nem kimozdít onan töbet.

Akor aztan rajtunk lesz a sor bebizonyitanyi, hogy medig tud magyar ember, ha dühbe hoznak ütet, egy helyben ülve maranyi.

Ha nimet rajxratok üttek nigy egisz eszendeig nekünk; az in szandikom szerint ütünk mink nyolec eszendeig nekik, is csak mink izz azt mondunk, hogy „wir können warten.“

Alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

Deák Ferencz adomák.

Nagy hazánkfánál naponkint szoktak összegyülni régi és újabb jó barátok, kik a komoly tanakodások közben, minthogy „*adomázva tanácskozik a magyar,*“ fölelevenítik egykori élményeiket, elmondják az újabb napok curiosumait: ez képezi a jársalgás bouquet-jét, a zamatot. A kedélyes társalgásnak e zamatja megérdemli, hogy az Üstökösben destillálva, flaconokban

nyújtassék át a közönségnek, s ha szabad szappant, kalapot, keserűvizet, Deákszappan, Deákkalap, Deákeserűvíznek elnevezni; hadd nevezük mi is ezeket méltó joggal „Deák-adomáknak.“

I.

Mint általánosán tudva van, Deák Ferencz az „Angol királynő“ szállodában lakik, sub numero 72. Természetesen minden vidékről feljövő

hazafi első kötelességének tartja őt fölkeresni, s a szállodai portás úgy tudja már a rendet, hogy a mint valaki azt mondja „Deák Ferencz?” ő csak az ajtószámmal felel rá.

Így érkezik oda a napokban egy fiatal meg egy öreg hazafi, a fiatal beszél a kapupáholyba:

„Deák Ferencz.“

Viszszafelelnek rá neki:

„Hetven-kedő.“

„De már azt kikérjük magunknak, mordul fel erre az öregebbik hazafi, hogy Deák Ferenczet ne nevezze nekünk senki *hetvenkedő*nek, mert ő nem *hetvenkedő*.“

II.

A sok országboldogító és kiegyenlítés készítő között, a kik Deákot a mult években, tarkánál tarkább prtájectumaikkal mulattatott, volt egy tisztelt polgártárs, a kinek oly complicált közjogi tervezetei voltak, hogy többszörös látogatás után maga Deák is kénytelen volt megvallani, hogy azokat nem képes megérteni.

Akkor a projectumkészítő megkísérté őt írásban felvilágosítani. Ekkor Deák még kevésbé értette a dolgot.

Végre kap tőle egy levelet, melyben az illető nagy bizalom és titoktartás föltétele mellett csak kivallja azt a titkot, miszerint ő folyó évi Január 4-én reggeli 3 és 4 óra között, — fölkenetett római császárnak!

Ekkor aztán egészen értette Deák az emberét.

III.

Szörnyen deklamál a piacz közepén az összegyűlt népség előtt a demagog követjelölt, ígér nekik napot, holdat, ha megválasztják képük viselőjének; egyszer csak elkezd a piacon egy kertész embernek a számarazonyú hangon szellet kiabálni.

Erre egy stentor hang onnan a tömeg közül feldördül rendre utasítólag:

„Egyszerre csak az *egyik* beszéljen!“

IV.

X. X. híres pánszláv követjelölt, látván veszendő állapotját, hogy a becsületes tót nép nem igen akarja bevenni magyarfaló buzditásait; arra a nagyszerű ötletre jött, hogy levelet írt — a minister elnökhöz, melyben azt kéri, hogy rögtön telegráfozzon le a minister Varisek m-ai birónak, hogy őtet ne akadályozza az izgatásban, mert különben megbukik.

Mely kívánata teljesületlen maradván, ő maga felszalada Bécsbe, s felkeresé egyikét azon nem rég még nagy hatalmú uraknak, kik vele együtt tervezék akkor az okoliákat, s elpanaszolá híven, hogy milyen nagy akadályja van az ő törekvéseinek abban a Varisek biróban, a ki nem enged semmi magyar ellenes izgatást megindítani. Ha ő neki ezt a Varisek birót el nem mozdítják a helyéből, bizony keresztül fog bukni rajta.

A hajdan nagy befolyásu úr csak hallgatta a panaszt nagy mosolyogva; mikor vége volt, azt mondja a lamentáló követjelöltnek:

„Hagyja el atyafi, nekünk is megvan itt Bécsben a *mi Varisek birónk*, a kit nem bírunk elmozdítani a helyéből.“

V.

Toasztot akart mondani a kortesvezér, s minthogy féligmeddig szokott egyetmást hébe-hóba olvasgatni, tehát kezdé szépen diákosan.

„Ezennel emelem poharamat alkotmányos pártunk derék *veterináriusáért*; N. N. urért“

(*Veteránt* akart mondani az emberséges ember.)

Odaság neki a szomszédja:

„Azt sem tudtam még eddig, hogy a pártotok „baromorvost“ is hord magával.“

VI.

„Barátom! Oly veszedelmes választás nem volt több, mint az enyim. Az ellenfél negyven ezer pisztolyt fordított ellenem!“

„Lehetetlen az! Hogy volt az?“

„Hát úgy, hogy tíz ezer itcze bort fordítottak ellenem, s tudva van, hogy egy itczében van *négy pisztoly*.“

VII.

Egy irodalompartoló pedig azt találta ki, hogy ha azon követ urak, kiknek megválasztása *ezerekbe* került, mindnyájan *egy-egy száz forinttal* a Kisfaludy Társaság alapítói közé lépének, nem kis lendületet adhatnának ezen derék, de pénztelenség miatt csak szegényesen tengődő intézetnek.

VIII.

Tudjátok-e, kérdi egy öreg úr körülötte álló barátjait, miért van most oly sok követjelölt országszerte? — A kérdést senki sem fejtven meg helyesen, végre így szól a kérdező:

Szép rendben véghez ment választói bevonulás.

Ez onnan van, mert az országgyűlési *irnokság* többnyire megszűnt; sok fiatal ember tehát, hogy mégis fölmehessen valamiképp a hongyülésre, kénytelen szerencsét próbálni, hogy magát képviselővé választassa.

IX.

Egy nyilvános helyen találkozik a tisztelendő úr a zsidó árendással, a tisztelendő úr nagyban harczolt követjelöltje mellett, s részére korteskedvén is, így kiálta fel: „Óh mily derék ember az az O...! életemet is oda adnám

érte, ha azzal követnek tehetném!“ mire a zsidó így válaszolt:

„Mundukh én magának valamit, nagyun sok uly embr van hivei khüzt, khi pár bírral tharthozik, engedje ezth el, is akkor mind a részire áll.“ — „Az nem lehet“ felelt mérgesen a tisztelendő ur.

X.

Egy paraszt belép tanácsot kérő pofával a rectorhoz: Rectram! mit csináljunk már a követünkkel?

Koszorúzott követünk.

— Mit, mit — mond a rector — hát mit mást, mint éljen X.

— Hát isz éljen éljen, de az ellenpártiak már trafikot is kaptak ám!

Választási epigrammák.

1. Egy szavazat.

Mit látnak szemeim fetrengni az utcza sarában? —
Embernek tartám; s im pedig *egy szavazat*.

2. Panemet circensés.

Adatok a népnek jogokat, s most hogy gyakorolja,
Enni meg inni valót és szivarozni kíván.

3. Egy kortesvezérre.

Félre ma tü, olló! ma reám magasabb hivatás vár:
Kortesfőnökké tettek a pártfeleim.
Akinek én varrok díszöltönyt, érdemes arra,
Hogy korteskedjem *czérnaszakadtig* azért.

Az akadémiai restoráció.

No még soha úgy nem örültem, hogy restaurációból ép bőrrel haza szabadulhattam, mint most legközelebb, mikor az akadémiának restauráltunk új tagokat.

Mert hát, tetszik tudni: itt is van *fehér tollas* és *fekete tollas* párt. A fehér tollas párt tagjai azok, a kik a tolluk hegyét soha sem mártják bele a kalamárisba, hogy szép fehér maradjon egész esztendőn át; a fekete tollasok pedig azok, a kik a tollaikat be szokták tintázni.

Hát aztán itt az a szokás, hogy *előbb* van az országgyűlés, *azután* van a követválasztás.

Minden osztály kikandidálja a maga követjelöltjét, először rendes tagokat választanak, azután pedig rendetleneket.

Hát a mint a filosofusok megválasztották a maguk rendes tagját, s következett volna a mathematicusokra a sor, akkor feláll egy historikus s azt kérdezi a matematikai osztálytul, hogy ha 43-at a negyvenkettőből kivesszünk, mi marad ott?

— Marad kacskaringós menykő! felelnek rá neki. Akkor *egy* már „plusz.”

— No hát akkor a matematikai kandidátus is „plusz!” mert már meg van a 42-ik tag is választva, s az lenne a *negyvenharmadik*. Az pedig nem adódik.

A természettudósok látva, hogy így az ő jelöltjük kimaradt, no iszen jövének kegyetlen haragba; először egy-kettő beszélt, utoljára minden ember. Ütöttük ökölrel az asztalt, szikráztak a szemek, ég felé állt a hajunk, s csak azért nem bombáztuk egymást kalamárisal, mert nem volt.

No, én már láttam színpadon is, azonkívül is restaurálni, férfiakat, aszszonyokat duellálni, de ilyen ataknak a galánthai követválasztás óta még csak fantáziájával sem birtam.

Ez valahogy lecsillapult, fegyveres intervenció nélkül; akkor folytattuk a szavazást.

Hát, tetszik tudni, az úgy megy, hogy kap minden ember egy szem *babot*, a ki választó képességgel bír, s aztán van erre való név egy deszka *szörnyeteg*, egy *fakrokodilus*, a kinek a torkába bedugja az ember a kezét, s akkor észrevétlenül vagy az „igen,” vagy a „nem” gégejébe ereszti le a maga babját. A többiek körül állnak s hallgatják, hogy melyik fiókba gurul le a *titkos* babszem? Hát ettől a két torkú szörnyetegtől én teljes életemben mindig szörnyen féltem; azért is a babszemet, mindig az „igen”-be eresztem, mert attul tartok, hogy ha egyszer nemre szavazok, bekapja a kezemet s ott marad.

Hát csak szavazunk mi szépen, eleinte van harmincz babszem a két fiókban, azután, mintha státuspapi-

ros volna, egyre kezd alább szállni, lesz huszonnégy; majd husz, majd csak tizennyolcz, bukik nyakrafőre minden kandidátus. Az elnök könyörög; „urak ne dugják el a babszemeket! hová lettek a babok? adják ide, a kinél van!” Minden ember esküszik és forgatja kifelé a zsebeit, hogy ő nem lopott babot. Még egyszer szavaznak, még pedig valami indus tudósra, Baburajendrolalomitra a neve. Ez már összeviszsa csak tizennyégy szavazatot tudott beszerezni.

„De már itt intrika van!” kiáltanak fel minden oldalról. Hova lettek a babszemek? Babot akarunk látni! Nekünk teljes számú bab kell, vagy semmi!”

Ekkor inquisitio alá fogták azt a fábul való krokodilust, a szavazó gépet, s ime kisült, hogy az istentelen fenevad együtt szavazott a tudósokkal. A belerakott babszemekből egyet-kettőt minden szavazáskor a cigányutczára szalasztott, s valami titkos gyomrába elrejtett, úgy hogy mikor kényszerített evometicák után kiürítésre birtok, tizenkét félrenyelte babszem került elő belőle.

No, már most aztán igazán azt hittem, hogy mingyárt következik a torontáli követválasztás, nincs más hátra, mint hogy feldöntjük az asztalt, széttejjük a protocollumot, eloltjuk a gyertyát, egymás szemébe hányjuk a porzót, s az elnököt kényszerítjük az ablakon át menekülni.

Bizony kicsinyben mult!

„Ez cselszövény! Ez intrika!” kiabált, a kinek Isten hangot, s az akadémiai votum consultativumot adott, s nem gondolta meg senki, hogy az a gonosz fastratagéma, az az academicus egérfogó volt egyedül az intrikus, gondolta magában, hogy egyszer ő is csinál magának egy kis tréfát, s képelem, hogy nevetett magában, mikor sikerült neki úgy összszervezíteni olyan sok vén okos embert.

Utoljára is a szavazások eredménye semmisnek nyilvánított, s más napra új választás rendeltetett el. A mi aztán szép rendben végbe is ment egy század dzsidás fedezete mellett; a kik nem voltak ugyan kirukkoltatva, de valószínűleg az elnökség dispositiójára voltak bocsátva szükség esetén. Én láttam őket nyergelni a kacsárnya udvarán.

K—s M—n.

Borkorcsoyák.

Igen háztartós, zsémbes természetű ember volt F. nagy prépost. Különösen egy már rég nála szolgálatban levő vén kocsisával örök harcban élt. Azt, azután, ha a püspökkel, ha a főispánnyal vagy ciszmediájával beszélt, mindenkinek elpanaszolta, milyen vén gazember az a Tamás, az ő kocsisa.

Jön egyszer hozzá a káptalan ügyvédje, valami

fontos ügyben járt; de a prépost szóhoz sem engedte jutni, egyre panaszolván Tamás gazemberségeért.

„Majd lemegyek én nagyságos uram, mond az ügyvéd, az istállóba, majd megszidom én azt a kocsist, tudom nem lesz neki kedve többet nagyságoddal küszködni.

Neki örült a prépost és sok rendbeli utasításokkal ellátva, hogy mit és mit mondjon, küldte az ügyvédet az istállóba. Azonban nem akart kimaradni annak az öröme élvezetéből, mint kap ki a fiskálistól a kocsis, hamar utánna lopakozott s az ajtóban halgatózni, megállt. És hallott ilyenforma kegyetlen pirongatoriumot: Ugyan Tamás, már megint mi baja van azzal a vén bolonddal, hát nem tudja maga, hogy az okosabb enged, hát nem tudja azt maga, hogy az ilyen szegény fajta embernek urtól, bolondtól mindent fel kell venni, így és még több ehez hasonló bizalmasodással folyt az istállóban a társalgás, mit hallván a prépost szökött fel az istálló ajtóból szobájába, s ott várta nagy ájtatos képpel a fiskalist. Az is jött nem snkára, nagy sebbel, lobbal. „No ugymond, megraktam kegyetlenül azt a Tamást, tudom, nem lesz kedve mostanában nagyságoddal veszekedni, megraktam ő kelmet kegyetlenül.

„Köszönöm... köszönöm... hebegé a prépost, fiskalis urnak a fáradságát, *hallottam a kegyetlen feddőzésit, ugyan csak kikapott az a vén számár.*“

B. Miska moci rektor volt. Végh Mihály uram, az Isten nyugtassa meg, az esperes volt a papja. Persze, hogy rektoram mindig valami rosztan törte a fejét. Mig azt hitte az öreg esperes, hogy fog rajta a szó, berendelte ötöt s tartott előtte óra számokig nagy erkölcsi leczkéket. Egy ilyen leczkéztetés alkalmával a kályha mellett álldogáló B. a kályhának fordult, úgy hogy hátal állt a papnak. A pap örült, hogy most bizonyosan az ő szép tanításait vette szívére a rektor, talán könyeket is hullat és abeli restelkedésében fordult a kályhának. Hát pedig dehogy: hanem B. elővette a tollkését és kezdte szorgalmasan bontani a kályhát, mit az esperes csak akkor vett már észre, mikor a rektor már a negyedik fiókot tette le szép csendesen a padlóra.

Per amorem Dei, mit csinál domine?

Jaj kérem alássan, mond a rektor, *szórákázásomban* ézzre sem vettem mit csinálók: engedelmet kérek.

No aztán az esperes ur sem tartott több tanítást a rektoraknak, mert ez annyi fát rakott a rosz tüzre, hogy rövid idő mulva kicsapták. Talán ha akkor ki nem csapták volna, soha sem lett volna viczispány.

Egy kapitány a J. ezredből új századot kapott, mihez társai gratuláltak s hozzá tették — „No, lesz dolgod N. káplárral, mert az minden este lerészegszik“ — „majd segíték én a dolgon“ volt a felelet. Másnap reggel midőn a század a várban kiallott N. káplárt kilépteté s imigy szól hozzá: tudomásomra van, hogy ön minden este lerészegszik — azért kötelességévé teszem, hogy minden reggel jelentést fog nekem tenni, hogy az előtti napon részeg volt-e vagy sem. — A káplár azon jó szándékkal ment a laktanyára, hogy ő többé nem issza le magát, de hiába a szegedi jó barátok és új bornak nagyobb ereje volt mint a feltett szándéknak — mert este ismét leitta magát, korán reggel felkelt s szerencsétlenségére oly társaságba jutott, hol pálinkával jól felfegyverezte magát. — A mint a reggeli gyakorlathoz kiállottak és a kapitány ur megérkezett, előlép N. káplár: „Vitéz kapitány uram! jelentem alássan, én tegnap részeg voltam.“ A kapitány ur jó végig tekintvén rajta mondá:

„Hiszen ön most is részeg.“

Kérem alássan ezt majd csak holnap fogom jelenteni.

Igen tiltották a szülő hegyben való legeltetést; hanem azért egy szamaras ember csak neki eresztette a tüskés mesgyének a nagyfülü Pegazust. Meglátja ezt a pásztor — a ki különben özvegy ember volt — s rá rivall a tilosban legeltetőre: *Elveszem ám a szamaradat!*

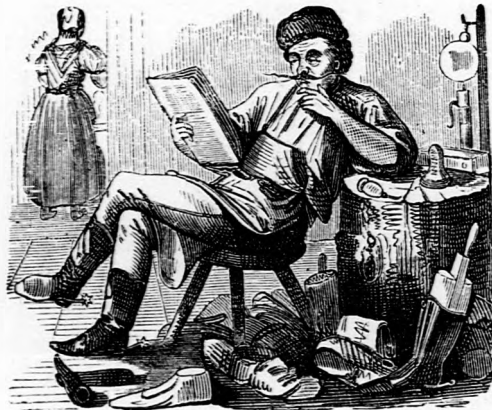
Kár lenne, *kap kend még lednyit is!* felel egész flegmával a szamaras.

Leégett a szegény ember háza, s nem volt biztosítva. Be megy a tiszteletes úrhoz jó tanácsot, meg egy kis kölcsönt kérni. Látja! látja kigyelmed, mindig mondtam én, hogy csak biztosítsanak; nem fogadták, — most itt van la! — dorgalódzék a jó tiszteletes. Ugy ám édes tiszteletes uram, de mikor a mai világban a *fizetés-től* még jobban fél az ember mint a *tűztől*.

Ez is kortes fogás.

X. kerületben pártonkint történvén a szavazás, a napnak nagy része lefolyt már és még mindig az első tábor szavazott. Este felé egy kortesvezér megpillant néhány asszonyt a második tábor körül, oda simul hozzájuk, s egy-két iteze pálinkára való nyom a markukba, nem mulasztván el a következő atyai intést is hozzá csatolni: „No most már menjetek, híjátok haza uraitokat, mert itt az éjjel olyan verekedés lesz, hogy patak-ként foly a vér. Nem kellett több a szegény asszonyoknak, kik úgyis csak azért jelentek meg, hogy veszedelem esetében férjeiket elvonják a csatától!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Már most csak az a kérdés,
hogy ki tud úszni?

— — A követválasztások többnyire befejezve lévén, már most a credencialistokról szólva : mi itt az „Üstökös“-ben, senki üstökét meg nem ragadhatjuk; hanem azért egy üstökös credencialistát mégis bemutatunk, mely a Q-i kerület részéről adatván ki, a szükséges felvilágításokkal ellátva, a legtüzeteesebben ekkép olvasandó :

Mint hogy már a szavazás kezdetén X. követjelölt történetesen felbunkózott — választói, Y ellen követjelölt — nem történetesen fel nem fegyverkezett — választóival, egy kis általános verekedésben részesültek volna : mi választó elnökség katonát rendeztünk, s a kellő rendet rövidke két óráig tartó capacitatiók és simitgatások után, úgy látszik tökéletesen helyre állítottuk volna, ha Y követjelölt párthivei, az e miatti apprehensióból a választási tért egy szálíg oda nem hagyták volna. Hogy tehát egy ártatlan véletlenség miatt a választás meg ne hiúsuljon, a szavazást egész hűséggel mindaddig folytattuk, míg a tőzsomszédságunkban szerényen ismétlődő capacitatiók arra nem kényszerítettek, hogy a választást tökéletesen felfüggeszük, a mit közöltünk legyen mondva, meg is tettünk volna, ha X választói ez esetben a választmánynak minden jót, még a város általános illuminációját is, meg nem ígértették volna. A történeteket fontolóra vévén — mivel hogy Y. követjelölt távol lévő választói ismételt felhívásunkra sem feleltek; ellenben a másik párt legfellelkesültebb hivei, X urat egyhangulag képviselőül kikiáltották; ezen választást mint a körülményeknél fogva, legtanácsosabbat,

élő szóval kihirdetvén, az erről szóló credencialistát is kiszolgáltattuk.

— — Az volt felséges követválasztási jelenet a mi Bodajkon történt. A két párt szemközt állt egymással : de köztök állt két század chevali gyalog kirukkolva ; mondott a két párt egymásnak minden keresetlen titulusokat, a mik csak — *zengzetes* — magyar nyelvünkön kifejezhetők ; de a kapacitatio kézzel foghatóbb neméhez, persze a katonák miatt nem nyulhatván, a glédán által *köpködött egymásra a két ellenséges tábor.*

— — Tabon meg az a komikus eset adta elő magát, hogy Z.-nek hivei — valahol egy élni megszűnt macskát találtak s egy hosszú póznára kötvén, odaállt egy szálás legény a zászlók közé s az ellentábor annyira megharagudott érte, hogy haragját csak a 40 csendőr fékezte, a ki a két tábor között állt, s akár hány embernek megpuhogatták már azolta a fejét azon impertinentiáért, hogy mikor elmegy a Z. pártbeli az ellenjelölt hive mellett, a helyett hogy köszöntené magyar szokás szerint, azt mondja neki : *sittz!*

— — Azt az esetet is kár volna az üstökösnek feljegyzetlenül hagyni, a mi E... en történt. A méltóságos grófi jelölt emberei számára terített asztal volt rendezve a nagy vendéglőben. Belépti jegyül egy kis fehér toll, a párt jelvénye szolgált. Szavazott a grófra 800 ember, a korcsmáros pedig igen szigorú ellenörködés mellett 1200 emberrel számolt be. Hát biz az csak úgy történt, hogy a fehér tollasok eleinte 2—3 hatosért adogatták el fehér tollaikat, persze jóllakás után. Később, a vérszemet nyert ellenségpártiak, egész udvariassággal elvették a fehér tollakat, feltűzték kalapjukra s elmentek vele traktára s aztán visszamentek szavazni a saját jelöltjükre. Jó lesz ezt tanulságul feljegyezni a jövőendő időkre.

Telegramm.

Fülöpszállás 1865 november 30. dél előtt 10 óra 1 $\frac{1}{2}$ percz

A politikus csizmadiának, Pesten.

„Azt izenem kendnek, hogy kiskúnsági követnek, Nem Kúnt, sem nem Jászt választanak: hanem egy *Szászt.*“

„Hát 48-ban nem kelle Petőfi? . . . azonban Szász, költő szintén: pedig oly kúnsági se *mint én.*

Kendnek egy vásározó mestertársa.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása : Ország-ut 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok ter. 7-ik szám.)

Rajzolja : *Jankó.* — Metszi : *Polák.*

Melléklet : a „FALUSI GAZDA“ és a „BOLOND MISKA“ előfizetési felhívása.